

[Poul Hartling.]

og samtidig har vi vel alle en fornemmelse af, at der bruges kræfter på at overvinde administrative skel, vi lige så godt kunne være foruden. Jeg ved, at kommissionen har et stort arbejdsområde, men vil dog spørge, om man snart kan vente et billede af hovedlinjerne i en kommende socialreform.

Blandt den kommende tids sociale opgaver er også tillægspensionen. Allerede da den nuværende ATP-ordning gennemførtes og flere gange senere, har venstre opfordret til, at denne opgave blev taget op til en samlet løsning. Den nuværende ATP er jo kun en halv løsning og lukker mange af dem ude, som socialt ikke har mindre behov for tryghed i alderdommen end mange af dem, der er med.

Nu foreligger der en udvalgsbetænkning, der belyser forskellige tekniske muligheder for udformningen af en tillægspension. Det forekommer mig urimeligt, at arbejdsminister Erling Dinesen hævder, at vi skulle være afvisende over for en tillægspensionsordning, når vi netop har presset på for at få den frem. Den arbejdsminister, der stadig væk intet forslag har stillet trods bl. a. mine opfordringer dertil, skulle være den sidste til at rette bebrejdelser mod os andre. Det er så meget mere urimeligt, som statsministeren i sin åbningserklæring i december bebudede et lovforslag, som altså ikke er kommet.

Jeg sagde den 9. december — det kan man se i tidenden sp. 160 — at jeg kunne takke statsministeren for bebudelsen af et forslag om tillægspension, og jeg noterede det som et fremskridt, siden statsministeren i oktober havde svaret mere henholdende. Denne tak indkasserede statsministeren, han gik vist med den, men uden at det har givet noget resultat. Jeg tror, det må være nødvendigt, at vi nu meget snart får et konkret udspil fra regeringen som grundlag for de videre drøftelser også ude i befolkningen, og hvorfor ikke få det allerede i sommer? Der er et stærkt ønske hos mange om en almindelig overbygning på folkepensionen, så vi kan nå det sociale fremskridt, som vore nordiske nabolande allerede har gennemført.

Socialdemokratiet har særlig peget på den svenske ordning. Vi har i højere grad ønsket, at den norske ordning skulle indgå i over-

vejelserne, fordi den synes at give større muligheder for at løfte de vanskeligt stillede med op. En af de sider ved den svenske ordning, som især har rejst problemer, er de store fondsdannelser og den magt, som de indebærer, og ud fra sociale hensyn synes disse fondsdannelser ikke at være nødvendige.

Den politiske situation blev en anden efter valget den 22. november. Det politiske klima blev koldere. Dette kunne forudses straks efter valget. Da vi åbnede den nye samling, sagde jeg:

„Venstre er rede til samarbejde — nu som før. Det vil sige, at vi fra sag til sag vil føre vore synspunkter frem, og kan vi nå til en løsning, vi kan være tilfredse med, er vi rede til at medvirke. Vi er parat til at gøre et positivt stykke arbejde og at lægge ryg til for at få en løsning af de problemer, som skal løses.“

Jeg føjede til, at vort sigte var uændret, og at vi ikke ville føre en politik, der svigtede de mange, der har stemt på os. Vi var parat til forhandling, men vi medbragte til forhandlingen vore ønsker, ganske som vor modpart i forhandlingen gør det.

Disse forudsætninger for et samarbejde mellem partier er jo så selvfølgelige, at de ikke kan forundre nogen. Nu har statsministeren ved et par lejligheder i den senere tid understreget med fynd og klem, at regeringen står frit og kan arbejde med alle partier, samarbejde til alle sider, tror jeg der blev sagt.

Jeg tillod mig i den anledning at spørge statsministeren i den såkaldte politiske kvartet i Politiken om, hvordan det nu forholdt sig. Jeg spurgte til det protokollat, som blev resultatet af forhandlingerne mellem socialdemokratiet og socialistisk folkeparti, eller i hvert fald blev offentliggjort som forhandlingernes grundlag, jeg spurgte om det kontaktudvalg, som blev nedsat i marts måned efter skatteforhandlingerne. Jeg spurgte, hvordan det forholder sig med disse to organer, om de gælder, om de kan bestå, om de kan have mening, samtidig med at regeringen påstår at stå fuldstændig frit og at kunne samarbejde til alle sider.

Statsministeren svarede i lørdags i den samme avis, at socialdemokratiet og regeringen står frit og kan forhandle med alle partier. Statsministeren skrev videre, at